

новци и толкова по сътсани имъ сж дрѣхитѣ. Пашата още веднѣжъ се усмихна на булката, прати поздравъ на Рифка за нейното колѣнчанне, и съ очитѣ, спорѣдъ турскитѣ обичай, нѣщо си заповѣда на юзбашията и на запшитѣ. Той излѣзе, възсѣдва коньтъ и прѣлупса, а всичката тѣлна голаци тѣрти около него пѣшѣ, въ тактъ съ конскитѣ галопъ.

Свиркитѣ засвириха още веднѣжъ, и съ това всичко се свърши.

Послѣ свадбата.

Запхтѣлий Ицекъ Левъ така тичаше изъ улицитѣ щото неговитѣ червени вѣжди и червена коса бѣхж настрѣхнали. Като вѣкой побѣснялъ или полудялъ той спираше всѣкого нему познатъ и съ схвѣтѣлъ гласъ му говоряше:

— Знаете ли какво се е случило? Нечувано дѣло! Кой би могълъ да очаква това! И въ Африка когато азъ служахъ при Макъ-Махона такива работи не ми се случваше да видя. Никога нѣма да отгадайте!

— Какво е то, кажете? града ли е потъналъ, въ земята или Черното Море е залѣло върховетѣ на Балкана и е занесло тамъ всичкиятъ русски флотъ?

— Прилича на това, само още по лошо; нѣма да се сѣтите, и за това ще разкажа. Петра Катарджията, наший оставенъ вевилъ-онбашия, арестували, сксвали въ вериги и хвѣрили въ тъмницата. Кой би очаквалъ това? Ний така хубаво пирувахме у него!

Кога и за какво?

Тутакси слѣдъ като си отидохме; той даже не успѣлъ да влѣзе при младата си жена. Слѣдъ оливанието ва Мютесарифъ-паша Петра изведнѣжъ арестували и заковали въ окови.

— Но за какво?

— Важно дѣло, твърдѣ важно! Комитета билъ у него на свадбата. Младийтъ Каракачанинъ, ксйто говоря-